P. PRIMO CIARLANTINI

JA, AUGUSTÍN

Rozprávanie človeka,
ktorý sa nebál priznať,
že blúdil

ZACHEJ.sk

JA, AUGUSTÍN

P. PRIMO CIARLANTINI

JA, AUGUSTÍN

Rozprávanie človeka,
ktorý sa nebál priznať,
že blúdil

ZACHEJ.sk

Copyright © Primo Ciarlantini
© Rehoľa svätého Augustína na Slovensku
Herlianska 52, 040 14 Košice

Z talianskeho originálu: *Io, Agostino...*
Do slovenčiny preložil P. Pavol Benedik, OSA

Vydal © Zachej.sk, 2026
Grafika © Lýdia Valter

Jazyková korektúra: Lenka Adamčíková Kostolanská

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho prekladu Svätého písma (SSV, 2023).

ISBN 978-80-8211-908-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Úvod

Držíte v rukách knižku, ktorá vám otvorí dvere k fascinujúcej osobnosti svätého Augustína. Na príbehu tohto svätca sa totiž dá pozorovať, ako konkrétne spolupracovať s Božou milosťou uprostred každodenného života.

Hoci Augustín žil na prelome 4. a 5. storočia, jeho príbeh je prekvapivo moderný. Ako nám pripomína pápež Lev XIV.: „Svätý Augustín nie je len postavou z dávnych dejín, ale aj človekom dnešných čias – priateľom a súčasníkom, ktorý sa prihovára priamo nám, našim pochybnostiam i túžbam." Doba a technológie sa menia závratným tempom, no najhlbší smäd ľudského srdca zostáva stále rovnaký.

Augustín je nám skutočne nesmierne blízky. Trápili ho rovnaké otázky, aké si kladieme my na sociálnych sieťach, v tichu izby či uprostred životného chaosu: *Kto vlastne som? Čo má v živote skutočný zmysel a hodnotu? Aké je pravé priateľstvo? Prečo je okolo toľko zla a ako nájsť skutočný pokoj?*

Svätý Augustín nebol dokonalý od narodenia – padal, miloval, hľadal, zápasil s vlastným egom a neraz unikal pred Božím hlasom. Práve preto je jeho

svedectvo také autentické. Ukazuje, že cesta k svätosti nevedie cez bezchybnosť, ale cez odvahu vytrvať a nevzdať zápas o pravú vnútornú slobodu. Keď napokon objavil Pravdu, pochopil, že polovičatosť nestačí a že pravde sa slúži plnosťou celého života.

Na sklonku života Augustín s trpkosťou ľutoval, že Boha nezačal milovať skôr: „Neskoro som si ťa zamiloval, Krása taká stará a taká nová." Táto knižka je pozvaním neopakovať jeho meškanie, ale objaviť krásu, hĺbku a zmysel života už dnes.

Juraj Pigula, OSA

Moji...

Počas svojho pozemského života, zrána, keď svieži morský vánok prenikal cez okná nášho reholného domu v Hippe, písal som Bohu, aby som porozprával ľuďom o sebe. Tak vznikli moje *Vyznania*. Na ich stranách približujem svoj život všetkým, lebo každý život sa musí konfrontovať s večnosťou.

Odvtedy uplynulo mnoho rokov a dnes píšem vám, ľuďom. Chcem hovoriť Bohu o vás a vám o Bohu. On je totiž moje dobro, moje jediné večné dobro – odjakživa, ale predovšetkým od momentu, keď som dosiahol prístav pokoja v sobotu bez súmraku.

Áno, je to tak: nespoznal som hneď, že Boh – Boh Ježiša Krista – je mojím jediným dobrom. Prv než som ho našiel, dlho som blúdil po tŕnistých chodníčkoch ľudskej márnosti.

Môj otec bol skromným úradníkom v meste Tagaste, ktoré sa teraz volá Souk Ahras a leží na území dnešného Alžírska. Vtedy bolo súčasťou provincie Afrika, jednej zo vzdialených oblastí rozľahlej Rímskej ríše. Tam som sa 13. novembra 354 narodil. Moja matka, ktorú Cirkev uctieva ako svätú, sa

volala Monika. Kto by ju nepoznal? Kto by nepoznal slzy, ktoré nado mnou vyplakala, jej bezhraničnú lásku i veľkosť jej nádeje, s ktorou verila, že po tom, ako ma priviedla na svet telesne, budem raz zrodený aj vo viere? Je známa predovšetkým vďaka mojim *Vyznaniam*. Ale aj keby ich nebolo, ona by žila v Bohu, vo svojom Bohu, ktorého toľkokrát vzývala a v ktorého prítomnosti prežila svoj život v istote spravodlivých.

Moja matka vedela byť láskavá, hoci až časom sa naučila umeniu priblížiť sa k ľuďom, slúžiť im a nie im vládnuť či prenášať na nich svoje sebectvo a podráždenosť, ktoré sú často v každom z nás. V tej dobe sa bežne stávalo, že muži bili svoje manželky. A predsa si nespomínam, že by som niekedy videl na matkinej tvári znak, ktorý by svedčil o nedorozumení s mojím otcom Patríciom. A môžem povedať, že on veru nebol nijaký svätec. Kresťanská viera mojej matky ho najskôr neoslovila. Až rokmi si ho pomaly získavala. Hoci to nedával najavo, bol rád, že má takú manželku. Jeho odmeranosť a občasná drsnosť boli neraz iba neobratným spôsobom, ako sa k nej priblížiť, ako jej vyjadriť lásku... Podobne ako vtedy, keď prejavoval svoju otcovskú hrdosť nad tým, že som sa vo verejných kúpeľoch správal bezočivo, s opovážlivosťou skúseného muža, hoci mi ešte mlieko tieklo po brade.